SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SAND OPLYSNING ER KUNDSKAB OM TINGENE SOM DE ER

NUMMER 17 | 1. SEPTEMBER 1921 | 70. AARGANG

KRISTI FORHØR OG DOMFÆLDELSE.

Det paastaas, at en Rapport fra Pontius Pilatus til Kejser Tiberius angaaende Jesu Kristi Forhor og Domfældelse nylig skal være fundet i Vatikanets Arkiver. Skont ingen endnu har været i Stand til at bekræfte dens Ægthed, har dog Dokumentet foraarsaget megen Diskussion i kirkelige Kredse i Rom, og en Afskrift af dets Indhold er offentliggjort. Vi gengiver derfor hermed de vigtigste Punkter.

»Pontius Pilatus til Terentius Clarus, Sekretær for Kejser Tiberius, sender Hilsen: — Det forbavser mig, at Jesu Kristi Forhor og Domfældelse har foraarsaget en saadan Sensation i Rom. Hændelsen i og for sig selv havde visseligen ikke Betydning nok til at fordre Kejserens Opmærskomhed, skont den har været brugt af visse misundelige Personer som et Vaaben imod mig til at stille mig i et daarligt Lys for vor Herre og Kejser. Du opfordrer mig til at retfærdiggore min Handling, og derfor afgiver jeg denne Rapport.

Jeg benægter at have kompromitteret romersk Indflydelse

ved min Handlemaade i denne ulykkelige Affære. Alt, hvad der vedrorer det erobrede Folks Religion, er der blevet taget Hensyn til, og jeg har været ledet af den saa vigtige Kolonisationspolitik: at undgaa Indgriben i det overvundne Folks personlige Affærer.

Jeg fandt Jødefolket delt i to hinanden modsatte Partier — de gamle Joder og de unge Joder. Jeg tillukkede Øjnene, naar jeg mente, at det var mest onskeligt at gore saa, og jeg var streng, naar det syntes, at Strenghed var den rette Fremgangsmaade. Jeg blandede mig kun ved sjældne Anledninger i deres Stridigheder, naar Kejserens Værdighed eller Roms Herredomme kom i Betragtning. I Almindelighed tog jeg intet Hensyn til de stridende Parter.

Kun én Gang har jeg afveget fra denne Politik — i Sagen mod Jesus Kristus, — og i dette Tilfælde fordrede baade de Konservative og de Liberale hans Domfældelse af mig. Jeg vil i Korthed fremfore Sagens Fakta for Dig: i nogle Maaneder har det gamle jødiske Parti været foruroliget paa Grund af den Fremgang, som en ny Lære, forkyndt af en ung Prædikant ved Navn Jesus, gjorde blandt Folket. Jeg kunde ikke se noget farligt i hans Udtalelser, men de blev af de Rettroende anset for meget truende. De Konservative var aldeles i Opror.

Da kom visse indflydelsesrige Personer til mig og anklagede Jesus for at have planlagt en Opstand. Jeg troede ikke et Ord af disse Anklager, men da de blev fastholdte, og det tillige blev paastaaet, at han havde antaget Titlen: »Jodernes Konge«, lod jeg ham kalde for mig. Jeg maa tilstaa, at da jeg saa ham, gjorde han et hojst gunstigt Indtryk. Jeg kender Menneskene temmelig godt, og jeg véd, at Jesus var intet almindeligt Menneske. Du skriver, at han er blevet fremstillet som meget farlig. Der var intet farligt ved ham. Han var stille og beskeden i sin Optræden, men der var en vis Hojhed over ham, og han udviste stor Veltalenhed. Jeg lyttede villigt til

hans Teorier, som var mere filosofiske end politiske, og jeg fandt ingen Aarsag til at domme ham.

Da det er min Ret og Pligt at bestemme, om en Dodsstraf skal fuldbyrdes eller ej, sagde jeg til hans Anklagere, som var til Stede: »Jeg finder ingen Skyld ved denne Mand.« Dette vakte almindelig Forbitrelse, og jeg fandt, at den offentlige Mening var saa ophidset imod denne Mand, at intet mindre end hans Domfældelse vilde tilfredsstille Folket.

Jeg sogte at vinde Tid ved at henvise Sagen til Herodes, men Herodes viste den ufortovet tilbage til mig. Efter at have gjort ethvert Forsog paa at frelse Manden fra Mængdens Vrede, maatte jeg tilsidst give efter, og i Agtelse for deres religiose Idéer domte jeg ham, medens jeg paa samme Tid frasagde mig alt Ansvar med den Forklaring, at det var en Sag, som Regeringen intet havde at gore med, og Manden blev et Offer for Folkets religiose Principper.

Korsfæstelsen fandt Sted paa Golgatha. Orden blev opretholdt ved en Vagt af romerske Soldater, og jeg gjorde alt for at lette Sorgen hos den domte Mands Slægtninge og Venner. Jeg tror ikke, at nogen af Jesu Disciple nu prædiker hans Lære, i det mindste tiltrækker det sig ingen Opmærksomhed.

Dette er i Korthed Sagens Sammenhæng. Jeg er overbevist om Mandens Uskyldighed. Han blev domt uretfærdigt, og vi staar overfor et Justitsmord.

Vilde det være retfærdigt at revidere Sagen? Ja. Vilde det være vist? Nej. I denne ulykkelige Affære er mange Personer indviklet, som for det meste er skyldig i at have udtalt en forhastet Dom og være ledt af religiose Fordomme. Fanatikerne selv, som fordrede Jesu Dod, fulgte et Princip, som de troede var sandt.

Set fra alle Sider er det bedst at lade Sagen hvile, hvor den er. Lad Jøderne vedblive at tro, at Jesus blev straffet for en Forbrydelse imod Staten. En Revision af Sagen vilde ikke gengive ham Livet, men den vilde ruinere et Antal frem-

ragende Borgere og hoje Embedsmænd. Den vilde bringe Vanære over Dommerne, som for hastigt afgjorde Sagen, over Præsterne, som bekræftede Dommen, og over Lederne af den offentlige Mening, som bedrog Folket.«

KRISTUS FOR PILATUS.

Mesteren for dette beromte Maleri er en ungarsk Kunstner, der er dod for nogle faa Aar siden. Han havde levet nær det hellige Land og rejst meget. Som Maler var han Realist, det vil sige, han malede sit Emne saa nær op til den virkelige Scene som mulig.

Da dette Billede blev udstillet i Paris, vakte det umaadelig Opsigt, og i mange Aar var det Genstand for Droftelse i Kunstnerverdenen, ligesom det nod en Popularitet, der er enestaaende selv i vore Dage.

Kunstneren har behændigt anbragt de to Hovedfigurer i skarpt fremtrædende Stillinger. Man ser Pilatus, Raadet, Soldaten og Joden, der forlanger Barabbas frigivet. Alle disse omgiver den milde Kristus, der ser paa den tovende Pilatus, som ikke fandt nogen Fejl hos Mesteren.

Munkacsy, som Maleren hedder, har ikke gjort Kristus smuk, og i Virkeligheden er han ikke af et saa karakteristisk Udseende som nogle af de Mænd, der omgiver ham. Grunden hertil er sikkert den, at Kunstneren ikke har villet benytte sig af det lille Trick, at gore Jesu Person vidt forskellig fra Mængden. Jesus Kristus, Verdens Frelser, er stille, mild og beskeden uden nogen som helst Indflydelse i dette vigtige Øjeblik, hvor han dommes til Doden paa Golgatha.

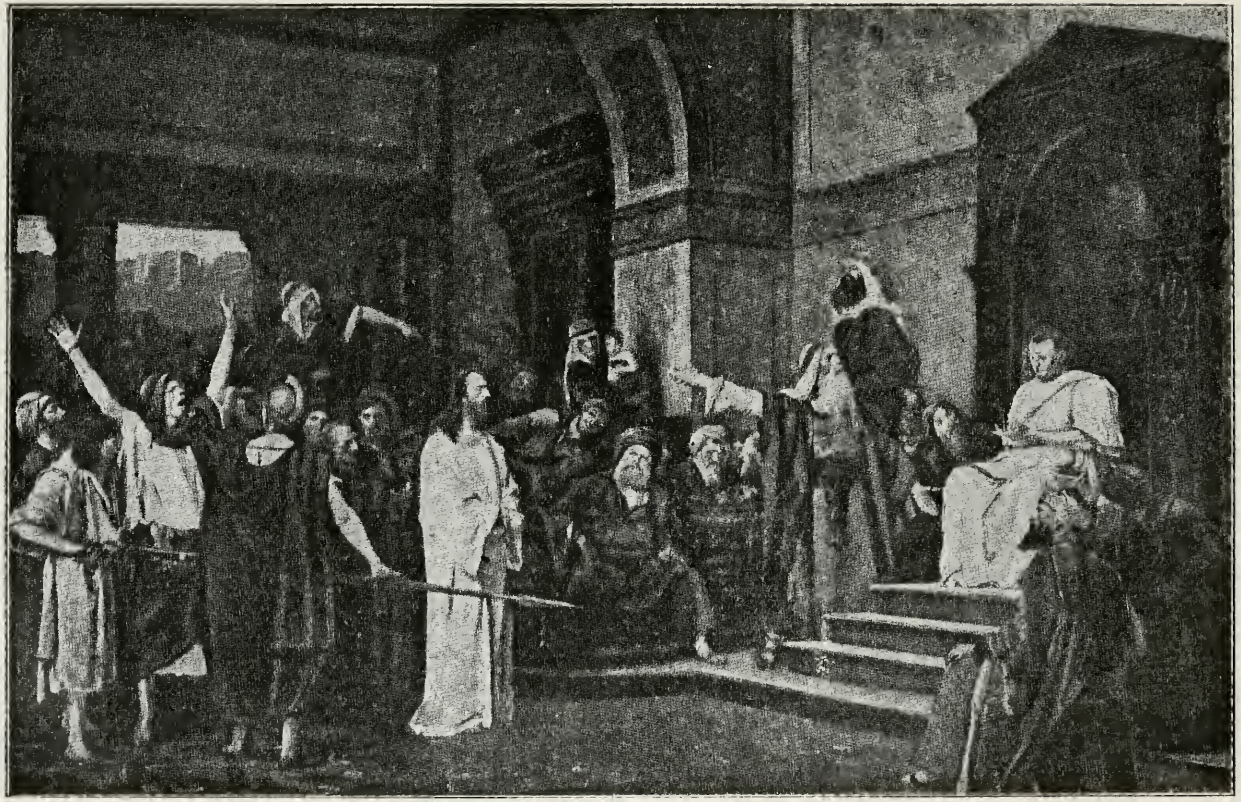

KRISTUS FOR PILATUS.

ALNATUREN OG MENNESKET.

Studiet af Alnaturen giver os det Indtryk, at dens Love er absolut uforanderlige, thi deres Operationer kan spores i lige hoj Grad i det beskedne Mineral og i den ydmyge Plante som i Planeter, Verdener og Solsystemer. Alnaturen kender ikke til egoistisk Forfængelighed, selvisk Ærgerrighed og Indbildskhed, men virker gennem sine Love i fuldkommen Overensstemmelse med de den betroede Opgaver, hvilken Virksomhed blot er et enkelt Led i Universets vældige Evolutionsmaskineri. I Alnaturen trænges Jeg'et i Baggrunden — alle Egoerne træder tilbage til Fordel for det fælles store Fremskridt.

Enhver Del af Naturen er et Spejlbillede af det hele, derfor kan Analogiens Lov antages at være en sikker Forer i Granskningen af de styrende og herskende Kræfter; Alnaturens uhyre og tilsyneladende hemmelige Operationer ledes vi til at forstaa ved at iagttage Livets mindre, os bekendte Ting. Noglen til Verdensevolutionen er Mennesket, som er en Verden *en miniature,* indeholdende utallige Centrer for Liv og Kraft, Masser deraf strommende gennem Legemets Blodaarer, og hvert enkelt Organ ansamlende Millioner af dem til Udovelse af dets Funktioner, dog tilsammen udgorende et individuelt Menneske, der atter kun er et Led i Livets uendelige Kæde, et Led, underkastet samme Love, som gælder for alle de andre Led, taget hver for sig og som en Helhed.

Der er tidligere hentydet til Guds Uforanderlighed. Gud er ogsaa uforanderlig, thi den Grundlov, der knytter sig til Guddommen, *er evig Udvikling,* og den Lov er uforanderlig. Alle Foreteelser i Naturen, fra de enkleste til de mest sammensatte, tjener altsaa til at befordre denne Lovenes Lov; derfor forstaar man, at da alt styres ved Lov, eksisterer Begrebet »Mirakkel« religiost set aldeles ikke. Der ligger jo talrige uloste Problemer og venter paa videnskabelig Behandling og Losning, og hvert lost Problem skaber i det mindste

et nyt til; paa den Maade bliver der ingen Grænse for Forskningens Felt, dens Værker er, som Guddommens, evige. Ofte har der imidlertid hos Forskerne vist sig en Tilbøjelighed til at antage en »overnaturlig«, altsaa uforklarlig, Aarsag som eneste mulige Forklaring, endskont der, netop paa Grund af den stadige Udvikling, ikke kan findes uforklarlige Aarsager, ikke kan findes Spørgsmaal, som ikke engang vil blive besvarede.

For Newtons Disciple var for Eksempel Tyngden et Urfænomen, der ikke kunde udledes af noget andet Fænomen, og fra hvilket der umiddelbart maatte sluttes tilbage til Guds Skaben. I den senere Tid har Maxwell staaet paa lignende Maade overfor Atomernes Uforanderlighed og Uoploselighed. Der er ingen Mangel paa saadanne Fænomener, ved hvilke Forskningen standser i sit Forsøg paa Forklaring; men denne Standsning i Tænkningen er ulogisk og vildledende.

Aabenbaringen er et saadant Begreb, der endnu ikke er blevet videnskabeligt defineret af noget Menneske, men som tiltrods herfor aldeles ikke bor karakteriseres som »overnaturlig«, ligesaa lidt som vi vilde kalde Telegrafen for overnaturlig, dersom vi ikke var fortrolig med dens Sammensætning og Love. »Naturen gør intet Spring«, siger det gamle, romerske Ordsprog, og i Virkeligheden foregaar ogsaa al dens Virken gradvis som det vaagnende Foraar og det voksende Barn. Kend Dig selv, og Du kender Verden om Dig, Guds Hænders Gerninger; kend Dig selv, gør Dig fortrolig med de Love, der tjener til Din Forædling, og Du vil kende Hemmeligheden ved den højeste Guds evige Værker, ja, Du vil kende dem i samme Grad, som Du kender Dig selv.

Einar Kiær.

TIENDE.

Tiende er Herrens retfærdige Lov, der gælder ligesaa meget i Dag som i de gamle Israeliters Dage. Tiende skaber

metodisk Orden i vore Anliggender, den holder den Kilde aaben, der bringer os Vished om, at vi er i Stand til i Dag at modtage Guds Velsignelser; formedelst Lydighed til denne Lov er det, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har gjort saa stor Fremgang i det fjerne Vest. Ved at adlyde denne Lov er Templer, Tabernakler, Forsamlingshuse, Akademier og Universiteter opført. Opfyldelsen af denne Lov betyder ikke alene saadanne gode Forhold i Amerika, men i den hele Verden. Formedelst denne Lov er det, at Missioner i de forskellige Verdensdele opholdes. Missionshuse og Lokaler opbygges eller lejes, og alle Udgifter forbundne med Lys og Varme er derved dækket, og tillige betyder det Hjælp til Missionærernes Rejse, særlig i de Lande, hvor lokale Brødre er kaldt ind i Missionens Tjeneste, da de som Regel ikke er bemidlet, men maa opholdes med Bidrag eller Tiende fra Kirkens Medlemmer. Derfor er Opfyldelsen af denne Lov en absolut Nødvendighed for at fremme Evangeliets Udbredelse blandt Menneskene, og ethvert Medlem af Kirken skulde føle det som sin Pligt at opfylde denne Lov, saaledes at de kan føle sig berettiget til at deltage i alle Fordele og Privilegier, der tilvejebringes formedelst Tiendelovens Opfyldelse. Der er intet, som virker saa velgørende og opmuntrende paa Sindet, som naar man har gjort sin Pligt. Har man en Dag ikke fuldført det, man har sat sig for at fuldføre, er man ikke let og fri i Sindet, før man har indhentet det forsømte. Har man en Gæld, som ikke er betalt, eller som man vedbliver at udskyde, er man ikke glad, for denne er ude af Verden. Man arbejder mere hurtigt, Sindet er mere klart, naar man véd, at det, man skal udføre, er fra Haanden, man faar mere Tid til at beskæftige sig med det kommende Arbejde.

Tiendeloven strækker sig tilbage til de tidligere Jordens Slægter. Da Abraham kom tilbage og havde befriet Loth, blev han mødt paa Vejen af den højeste Guds Præst, Melkizedek, hvem han gav Tiende af alt. (Moseb. 14., 20.). Jakob gjorde det Løfte, at dersom Herren vilde føre ham tilbage til hans Fa-

ders Hus med Fred, da vilde han give Tiende af alt det, som Herren gav ham. (Moseb. 28., 20.—22.). Da Moses havde udfriet Israels Born af Ægyptens Land, glemte han ikke dette Lofte, der var bindende for Jacobs Efterkommere, ja en evig Pagt, som var blevet overleveret ham fra Fædrene; men Moses nedskrev det i Loven, som han gav dem, og lærte dem Maaden, hvorpaa de skulde betale denne Tiende, idet han sagde: »Og al Tienden af Landet, af Jordens Sæd og af Træers Frugt horer Herren til; den er en Hellighed for Herren. . . . Og al Tiende af stort Kvæg og smaat Kvæg af alt det, som gaar igennem under Kæp, den Tiende skal være Herren en Hellighed.« (3. Moseb. 27., 30.—32.). Han lærte dem ikke alene Maaden, hvorpaa de skulde betale Tiende, men han opmuntrede dem til Redelighed med Hensyn til at give den, thi i 5. Moseb. 14., 22. læser vi: »Du skal redelig give Tiende af Din Sæds Grode, som udkommer af Marken hvert Aar.«

Denne Lov blev saa fast prentet i Israels Born, at de, som levede strengt efter Loven, endog anforte i deres Bon til Gud: »Jeg giver Tiende af alt det, jeg ejer.« (Luc. 18., 12.).

Det er antaget af nogle, at denne Lov blev ophævet af Jesus Kristus, da han kom, at han var imod den, fordi han dadlede nogle selvretfærdige Farisæere; men dette er en Fejltagelse; han fandt ikke Fejl ved Loven, men ved dem, der administrerede den, fordi deres ovrige Handlinger ikke svarede til Retfærdighedens Fordringer, hvorfor han sagde: »Vé Eder, I Skriftkloge og Farisæer, I Øjenskalke! at give Tiende af Mynte og Dild og Kommen og efterlade de Ting, som er svarere i Loven, Dom og Barmhjertighed og Tro. Disse Ting burde man gore og ikke forsomme de andre.« (Matth. 23., 23.). Uagtet han strengt indskærpede disse svarere Ting, saa fortalte han dem til samme Tid, at de ikke skulde forsomme at give Tiende. I Sandhed, han fortalte Folket: »Mener ikke, at jeg er kommen for at oplose Loven eller Profeterne, jeg er ikke kommen for at oplose, men for at fuldkomme.« (Matth. 5., 17.). Det var ikke nodvendigt, at han skulde lære et Prin-

cip, der var saa strengt iagttaget blandt Folket, det var tilstrækkeligt at sige, at de burde ikke forsømme det.

Da det gamle Israel ophørte med at give Tiende, kom Herrens Ord til dem ved Profeten Malakias (se 3. Kapt.) og beskyldte dem for, at de berøvede Herren, og bød dem at vende om til ham; Herren siger: »Mon et Menneske skal berove Gud? men I berovede mig og sagde: hvormed berøvede vi Dig? med Tienden og Oploftelsen. I er ved min Forbandelse forbandede, fordi I berovede mig, ja det ganske Folk. Forer al Tienden til mit Forraadshus, og lader Spise være i mit Hus, og lader dem dog prøve mig derved, sagde den Herre Zebaoth, om jeg ikke skal aabne Eder Himlens Sluser og udgyde Eder Velsignelse, indtil I have ikke nok at tage udi.«

Maaske nogle vilde sige: »Hvad Vinding er der ved at tage vare paa hans Varetægt.« Vi svarer: »Med enhver Befaling folger der en Forjættelse, som er knyttet til Lydighed til Loven, og Forjættelsen, som er knyttet til denne Befaling er, at han vil »aabne Himlens Sluser og udgyde Velsignelse indtil I ikke have nok at tage udi«; men dette er ikke alt, han siger endvidere (Vers 17.): »Og de skulle være mine, sagde den Herre Zebaoth, paa den Dag, naar jeg vil gore mig en synderlig Ejendom; og jeg vil spare dem, som en Mand sparer sin Søn, som tjener ham.«

Lad ingen undskylde sig for at hjælpe til med at bestride de Udgifter, som er forbunden med Forfremmelsen af Guds Værk, men erindrer, at Jorden og dens Fylde er Herrens, og han kan velsigne hvem han vil, »han vil give Agt derpaa, og det vil være skrevet til Ihukommelse i en Bog for hans Ansigt, dem til Gode, som frygter Herren og tænker paa hans Navn.« (Malakias 3., 16.).

»Salige er de, som gore hans Befalinger, paa det de maa faa Adgang til Livsens Træ og indgaa igennem Portene i Staden.«

ANKOMST.

Ældsterne Chr. M. Nikolaysen fra Tremonton og Carl Madsen fra Riverton, Utah, ankom for nogle Dage siden for at besoge Slægt og Venner i Danmark.

PLIGT.

Pligt er den Tanke, der berover os al Arbejdets Glæde.

Sjælens Glæde er at give sig selv Udtryk, og den udtrykker sig fuldkomment gennem Arbejdet. Den, der har fundet sit Arbejde, har truffet paa Hemmeligheden ved Lykke — forudsat han ikke ødelægger det hele ved at paatvinge det Pligttanken og gore det til Slaveri.

Naturligvis skal han gore sin Pligt og berettiges derved til Belonning og Ros. Vi vil ikke berove ham hans Fortjenester; det er fordi han mangler sine Fortjenesters fineste Bestanddele. Hvorfor ikke kalde det et Privilegium i Stedet for en Pligt? Det ene Ord betegner en Fest, det andet en Pisk; det ene en fri Mands selvtrufne Valg, det andet en Slaves paatvungne Arbejde. Det er en Hustrus Pligt at opdrage sine Born, at bevare Hjemmet og at gore Manden lykkelig, men hun har ikke meget Held dermed, hvis det kun er Pligtfolelse, der bevæger hende, hvis hun ikke har Inspirationen af den Kærlighed, der gor en Kvinde glad ved at være Hustru og Moder.

Pligten er af Jern, Privilegiet er gyldent. Den unge Mand, der studerer, fordi hans Fader tvinger ham dertil, faar ikke det ud deraf, som ham, der betragter sin Skoleuddannelse som et uvurderligt Gode, et Privilegium. Pligten er tung, Privilegiet er frydefuldt. Den store Lærer kaldte os til at bære sit Aag; men det var et særegent Aag, thi han tilføjede: »I skal finde Hvile«. Naar vi lægger Glæde og Begejstring i alt, hvad vi gor, bliver Arbejdet en Leg, og Pligten forvandler sig til at være en gunstig Lejlighed.

Pligten adlyder Loven. Privilegiet kender ingen Lov, men drives af Kærlighed; og Kærlighed opfylder Loven. Pligten i sig selv er dod. Arbejdets Glæde kommer fra Folelserne. Hvad vi foretager os uden Folelse, er ikke udfort med Sjælens Energi, er andenklasses. Da er vi Haandværkere, ikke Kunstnere. Pligten er kold, og den alene gor Livet vinteragtigt og trist.

Læg Kærlighed i Dit Arbejde. Lad Dine Hænders Gerning være Din Sjæls Bevægelser, og Du vil af de udstrømmende Kræfter bæres til Geniets Hojder.

En Nation trænger ikke til en blot og bar patriotisk Pligt, men en altbesejrende Lyst til at tjene. Ingen Nation er sikker uden Begejstring. Heller ikke kan noget Menneske komme langt uden den.

HVOR DER SKAL BEGYNDES.

Stedet, hvor der skal begyndes, er her.

Lige her.

Og Tiden til at begynde er nu.

Lige nu.

De fleste af de Problemer, der vedrorer Din Lykke, er komplicerede. Og Maaden at udfore et vanskeligt og kompliceret Arbejde paa, er at begive sig til det — for eller senere.

Thi man lærer ved at prove.

Livet er en Kunst, ikke en Videnskab; det beherskes ved Forsog, ved Taalmod og ved en uendelig Begynden forfra igen. Ingen i hele Verden kan lære netop hvad der skal gores, forend han gør det. Hvis Dit Skrivebord er fyldt med ufuldendte Sager, saa rens det ud nu. Skrid til Handling. Skylder Du Penge — betal dem; kan Du ikke, saa træf en Ordning med Din Kreditor nu. Udsæt ikke bestandig. Gor det nu.

Har Du en daarlig Vane, der behersker Dig, saa tag fat paa den nu. En Gang skal og vil Du besejre den, men hver Dag, Du udsætter Kampen, vokser Din Fjende. Gor det nu.

Hvad Du en Gang i Fremtiden agter at gore, kan blive en sygelig Drom. Det er, hvad Du gor i Dag, der betyder noget. Den eneste Teori, der duer noget, er den, der bliver Virkelighed. Den eneste Tro, der vil frelse Dig, er den, der farver Dit Hjerte, Din Tanke, Din Tale og Din Gerning lige nu.

Og Stedet, hvor der skal begyndes, er lige her!

SKABNING ELLER SKABER?

Er Du Skabning eller Skaber?

Jeg er ikke Voks. Jeg er Energi. Jeg har mine Idéer at udarbejde — Universet er givet mig til Raamateriale. Det hele afhænger af Din Maade at betragte det paa. Du kan være enten Ler eller Pottemager, Bolden eller Boldspilleren, en Ting eller en Gud.

Hvorfor taler Du om at være et Offer for Skæbnen? Du kan lige saa vel være Situationens Herre. Jeg er ingen Bold for Tilfældet. Jeg er hemmeligt Skæbnens Medarbejder. Gud er en Aand — og jeg er ogsaa en Aand. Han er ikke et Stenbillede, saa lidt som jeg kun er en kodelig Organisme. Han leder Stjernerne, underviser Liljen, forer Floden, former Regndraaberne, maler Morgenroden, styrer Solens gyldne Karm — det vil sige: han opretholder og udover de Love, ved hvilke alt dette udfolder sig.

Jeg, som er af Guds Slægt, er heller ingen Brik. Jeg finder en Vej, skaber en Anledning, lægger en Plan, binder Vinden til mine Sejl og Dampen til mine Maskiner. Jeg taler til Murstenene, og de bliver til mine Mure. Jeg gor Tegn til Elektriciteten, og den oplyser mit Hus, trækker mit Lokomotiv og bringer mine Ord som i et Glimt tværs over Land og Hav. Jeg kan ogsaa skabe Taarer og Smil. Jeg formorker Hjerter med Lidelse og oplyser dem med Fryd. Jeg kan opmuntre den ivrige Dreng og udvikle hans rige, rene Sjæl. Jeg kan saa'

Tvivl, Misfornojelse og Utilfredshed. Jeg kan være ligesaa behændig i det Onde som Djævlen.

Jeg har ingen Undskyldning. Blev jeg beruset, var det mig selv, der drak. Jeg maa betale mine egne Dumheders Gæld. Har jeg fejlet, saa sog ikke videre. Det er *mig selv*, der er at dadle. Thi der er i hele den vide Verden kun et Fejltrin, der tæller noget for mig: mit eget. Har jeg haft Held med mig og gjort Lykke, saa giv mig, og ingen anden, Skylden — ikke hverken Tilfældet eller Heldet.

Jeg tager min Belonning, jeg tager min Straf; begge er mine. Jeg er ingen Hest. Der er ingen, der rider mig og trækker mig i Tøjlerne. *Jeg er selv Rytter.* Jeg kan ride til Helvede, hvis jeg vil, eller til Himlen, om jeg foretrækker det. Jeg er en fri og uafhængig Aand. Jeg er ingen Skabning — jeg er Med-Skaber.

HVAD VI IKKE FORSTAAR, BESIDDER VI IKKE.

Jeg tror, det er Goethe, der har sagt, at hvad vi ikke forstaar, kan vi ikke virkelig besidde. Vi kan yderligere gaa et Skridt tilbage og sige, at hvad vi ikke elsker, kan vi ikke forstaa.

Og saa er vi kommet til al Besiddelses Grundlag, thi der er kun én virkelig Ejendomsbesidder i Verden, og det er Kærlighed. Der er kun én Slags virkelig Ejendom, og det er Menneskesjæle. Alt andet besiddes i Virkeligheden slet ikke. Det er bevist af Døden. Du kan ikke virkelig eje Land, Huse, Boger, Billeder, Kvæg eller Klæder, thi Døden berøver Dig alle disse Ting.

Vi siger, at nu om Stunder gives der ikke noget saadant, som at en Person ejer en anden. Tværtimod! Dette er den eneste Form for Besiddelse, der findes. Hvis jeg ejer Dig, el-

sker jeg Dig. Du er min, og ingen Magt eller Retsproces kan berove mig Dig. Thi hvis jeg elsker Dig, forstaar jeg Dig, og hvis jeg forstaar Dig, ejer jeg Dig.

Abraham Lincoln ejede Amerika, thi han forstod det. Jesus Kristus ejede Verden, thi han elskede den. Hvilken Ret har Du til den dejlige Bogsamling i Dit Bogskab? Du læser aldrig de Boger. De har i aarevis staaet bag den Glasrude. Alt hvad Du nogen Sinde gjorde for dem, var at betale dem. De, der virkelig elsker dem, er afskaaret fra dem.

Du ejer ikke den Have, Du kalder Din. Der er en lille, pjaltet Dreng, der hver Morgen ser ind i den gennem Gitterlaagen. Han ejer den.

Dersom Du vil være rig, maa Du udvikle det eneste, der kan berige Dig: Din Forstaaelse. Det gavner intet at hobe Juveler og Bohave op. Det er kun Forfængelighed og Forgængelighed.

Udvid Din Forstaaelse, og Du vil finde mange Skatte; thi de storste Skatte er offentlige. Kan Du tiltrække den Vise med Gods og Juveler, naar han ejer den kejserlige Sol og de tallose Stjerner og Skovene og Markerne langs den slagne Landevej? Kan Du byde ham en Pengeseddel, naar han ejer hele Staden?

De, der har besteget Livets Hojder og indaandet Visdommens Bjergluft, har passeret gennem Forsagelsen. De maatte lære Fattigdom at kende for at kunne lære Rigdommens Natur at kende. Har Du lært Forsagelsen at kende? Ikke for Du lærer den, kan Du forstaa Besiddelse. Den har to Hemmeligheder at betro Sjælen. Den forste er, at den virkelig Besidderglæde kommer gennem Forstaaelse.

Og den anden er ligesom den, at Magten til at forstaa kommer kun gennem Kærlighed.

SPILDT KÆRLIGHED.

Noget saadant findes ikke. Den eneste, der virkelig foler sig saaret, er den krænkede Forfængelighed. Ægte Kærlighed udgydes af sig selv ligesom Solskinnet, og ligesom Regnen, der falder baade paa Havet og den tørstige Mark. I Livets Regnskab opfores Kærlighed aldrig som tabt. Maaske netop det Tilfælde, hvor Din Kærlighed ikke blev gengældt, var det, der fojede mest til Din Sjæls Værdi. Hvilken Gengæld ønsker vi for vor Kærlighed? Kun Bevidstheden om, at vi er i Stand til at elske. Den er den hoje Bevidsthed om den vaagnende Guddommelighed i os.

Kærlighedens Belønning er ikke at blive gengældt. Undertiden er Gengældelse tværtimod ensbetydende med Kærlighedens Ophor; thi den dor ofte i det Øjeblik, den bliver tilfredsstillet. Kærlighedens Fode og Drikke er Tjeneste. Den beder kun om at give, at ofre, at lide. Det er hos dem, hvis Liv er en bestandig Opofrelse, at vi finder den stærke og stadige Kærlighed. I Kærlighedens Rige gælder det uimodsigeligt, at det er bedre at give end at tage, og at den, der »frelser sit Liv, skal miste det.«

Kærligheden er det evige Paradoks, som mest af alt kræver en Seers Blik til at gennemtrænge det Tilsyneladende; thi heri er det, at Giveren bliver beriget, Modtageren forarmet, den Ringe mægtig og ophojet, den Stolte og Selviske fornedret.

INDHOLD:

Kristi Forhør og Domfældelse 261
Kristus for Pilatus 264
Alnaturen og Mennesket... 266
Tiende 267
Ankomst 271
Pligt 271
Hvor der skal begyndes... 272
Skabning eller Skaber?.... 273
Hvad vi ikke forstaar, besidder vi ikke 274
Spildt Kærlighed 276

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).